

Arrest

nr. 131 996 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
                      2. X
                      handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
                      minderjarige kinderen : X - X
                      3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 15 mei 2014. De bestreden beslissingen werden aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 26 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 april 2012 dienden de eerste en tweede verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Bij beslissingen van 26 juni 2012 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 8 augustus 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) ten aanzien van de verzoekende partijen. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 93 616 van 14 december 2012 werd dit beroep door de Raad verworpen.

Inmiddels, op 30 augustus 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Bij arresten nrs. 89 997 en 89 998 van 18 oktober 2012 bevestigde de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en verwierp aldus het beroep van de verzoekende partijen.

Bij beslissing van 30 oktober 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Het beroep tot nietigverklaring werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 101 652 van 25 april 2013.

Inmiddels dienden de verzoekende partijen op 26 januari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 17 juli 2013 werd de voormelde aanvraag onvankelijk verklaard.

Bij beslissing van 3 maart 2014 werd dezelfde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing werd een beroep tot nietigverklaring ingediend. Die beslissing werd ingetrokken bij rechtzetting van 22 april 2014.

De ambtenaar-geneesheer evalueerde de ingeroepen medische problematiek opnieuw bij advies 8 mei 2014.

Op 15 mei 2014 werd een nieuwe beslissing genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 januari 2013, waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard.

Eveneens op 15 mei 2014 werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel genomen om het grondgebied te verlaten onder bijlage 13. Dit zijn thans de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna verkort EVRM).

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

‘Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn’;

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

IZ lijdt aan een “aandoening gekenmerkt door inflammatie van verschillende organen met hoge koorts, polyarthritis, polyserosis. Aanhoudende inflammatie waardoor stagnatie en algemene ontwikkeling”

IZ is een jong kind van 13 jaar oud. Initieel werd de jongen in Rusland behandeld met hoge dosis steroïden, cyclosporine A, cellcept en Mabthera.

Bij aankomst in België (in augustus 2012) was I sterk polyarticulair met arthritis van de rechter schouder, 2 ellebogen, 2 polsen, MCP 1er hand, beide Knieën en beide enkels). Ondanks hoge dosis ledertrexate (25 mg/week) en hoge dosis oraal steroïde, geen remissie en belangrijke bijwerking nl groeistagnatie en bilateraal cataract.

Het certificaat is nauwkeurig genoeg om te beseffen dat de ziekte een zeer reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van mijn cliënt inhoud gezien als de behandeling wordt gestopt er zal een “polyarthritis met mogelijks evolutie naar erosieve arthritis en ankylose (reeds aanwezig in de beide polsen); koorts en hoger inflammatie”.

Het is een chronische ziekte. Men kan niet voorspellen wanneer remissie optreedt.

De duur van de behandeling is, tot nu toe, onbepaald. Een zwaar geneeskrachtig voorschrift wordt hem en van de fysiotherapie op basis van twee keer per week opgelegd. Zo'n accumulatie van ziekteleer bij een zo jonge persoon is zeer verontrustend.

Inderdaad is het mogelijk af te leiden dat de verbetering van de gezondheidstoestand van de zoon is te wijten aan het feit dat hij in België werd verzorgd.

Er blijkt uit alle geneeskundige attesten van het administratieve dossier dat de gezondheidstoestand van de zoon van de verzoekende partij gedeeltelijk aan de behandeling te wijten die men hem gaf in Rusland aangezien de gespecialiseerde arts schrijft dat “Initieel werd de jongen in Rusland behandeld met hoge dosis steroïden, cyclosporine A, cellcept en Mabthera.”

Het terugkeer van de verzoekende partij in zijn geboorteland vormen een onmenselijke behandeling aangezien het hem in zijn eerste erge gezondheidstoestand zou laten terugvallen beschadigt.

Dat het dus van het hoogste belang is – en zeker vitaal – dat IZ nog gedurende een bepaalde tijd in België gevolgd zou worden;

Bij gevolg, is het bevel het grondgebied te verlaten gelijkwaardig aan een flagrante schending van het artikel 3 van de E.C.R.M. door het feit dat IZ niet redelijk verzorgd zal kunnen worden en zelfs zou kunnen overlijden ten gevolge aan deze zware aandoening door gebrek aan behoorlijke medische zorgen.

Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing geschorst en vernietigd te worden.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De verzoekende partijen achten de motivering van de bestreden beslissingen vrij stereotiep en zijn van oordeel dat de beslissingen onvoldoende gemotiveerd zijn, maar zij kunnen niet gevolgd worden in hun oordeel. Zo verwijzen de bestreden bevelen naar de rechtsgrond waarop ze gesteund zijn met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die aan deze bevelen ten grondslag liggen met name dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geenszins betwisten dat zij niet in het bezit zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De verzoekende partijen zijn echter van oordeel dat de bestreden bevelen een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM en verwijzen hiervoor naar de medische toestand van hun kind. Dienaangaande

wijst de Raad er op dat de verwerende partij op 15 mei 2014 een beslissing heeft genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond werd verklaard. In deze beslissing wordt vastgesteld dat de nodige medische zorgen die hun kind behoeft aanwezig zijn in het land van herkomst. Het beroep dat door de verzoekende partijen werd ingediend tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 131995 van 23 oktober 2014. In dit arrest werd geoordeeld dat de verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk hebben gemaakt. Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden bevelen een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zouden hebben.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU